

[Aksel Larsen.]

forslaget som helhed ikke kan opnå tingets godkendelse, håber vi, at enkelte dele af det kan samle flertal. Vi regner i øvrigt med, at der kan forhandles om de rejste spørgsmål i det udvalg, forslaget måtte blive henvist til mellem 1. og 2. behandling, og jeg anbefaler hermed forslaget til tingets velvillige behandling.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af *Sigsgaard* til boligministeren (22. september 1969):

„Finder ministeren det korrekt, at finansudvalget behandlede og afgjorde sagen om salg af forsvarsministeriets areal ved Amager Boulevard, uden at byplanmyndigheden havde været hørt, og hvorfor har ministeren ikke grebet ind over for denne disposition?“

Begrundelse.

Det er meget lidt betryggende, at nogle få toppolitikere og -embedsmænd disponerer over offentlige arealer, før byplanmyndigheden er hørt, og det er betænkeligt, at boligministeren ikke af egen drift griber ind over for statslige instansers brud på byplanloven. Efter denne lov bestemmes det i byplanerne og ikke under fortrolige topforhandlinger, hvad arealerne skal bruges til. Her til kommer, at det i samejeoverenskomsten mellem staten og Københavns kommune — omhandlende en lang række offentligt ejede arealer i København — udtrykkeligt hedder, at parterne ikke må foretage enkelt-dispositioner, uden at der foreligger en samlet plan for et større område. En sådan plan forelå og foreligger ikke for Amagerarealet.

Boligministeren har været vidende om sagen. Borgerrepræsentant Peder Boas Jensen (VS) spurgte allerede 22. august 1968 ministeren i et åbent brev, om han fandt det korrekt, at finansminister og forsvarsminister gav en privat køber „statsanerkendte“ forventninger om en bestemt udnyttelse af arealet ved Amager Boulevard, selv om dets udnyttelse efter byplanloven skal fastlægges i en byplan, og om, hvorvidt

ministeren var blevet spurgt, og hvad han mente om dispositionen. Endelig opfordrede Boas Jensen ministeren til at forlange en byplan udarbejdet efter den sædvanlige procedure. Skønt således orienteret om sagen greb ministeren ikke ind for at sikre byplanlovens overholdelse, og de i det åbne brev stillede spørgsmål er mere end et år efter stadig ikke besvaret.

Københavns magistrats 4. afdeling (byplanafdelingen) har videre den 30. august 1968 — efter alene gennem pressen at have hørt om statens salg — gjort bl. a. boligministeren opmærksom på, at der endnu ikke var lagt en byplan på det pågældende område, og at magistraten fandt, at enkeltprojekter burde afvente udarbejdelsen af en byplan og en bebyggelsesplan for hele området.

Heller ikke dette gav ministeren anledning til at gribe ind. Tværtimod tyder meget på, at staten lagde pres på Københavns kommune for at få vedtaget en byplan, der var skræddersyet til at passe til den allerede foretagne disposition. Således må der i hele byplanområdet af hensyn til den nære beliggenhed til Christianshavns Vold kun bygges i to etager. Eneste undtagelse gælder netop hotelgrunden.

Meget tyder på, at staten i denne sag har handlet rent privatøkonomisk: der var mulighed for at få 22 millioner kroner i kassen, og over for dette tilsidesatte man ikke blot den byplanlov, man forlanger andre skal overholde, men også hensynet til de i området eksisterende udækkede behov for bedre social og uddannelsesmæssig betjening.

Boligminister *Hastrups* svar (10. oktober 1969):

Spørgsmålet om at opføre et hotel på forsvarsministeriets areal på Amager Boulevard blev rejst allerede i slutningen af 1966 ved en henvendelse fra et konsortium til Københavns kommune. Kommunen viderebragte henvendelsen til staten, og i løbet af 1967 fremkom der fra andre konsortier lignende forespørgsler, der ligeledes henvistes til staten. En af disse henvendelser førte til realitetsdrøftelser, der som et foreløbigt resultat gav sig udslag i en ansøgning af 2.